

2012

## *Helgi*

Rahulik õhkkond kadus.

Keegi oli välisukse taga ja koputas kõvasti.

Helgi tõusis.

Ta oli krimiromaaniga diivanil istunud ja üritanud end enne magamaheitmist kirjanduslikku maailma sukeldudes maha rahustada, kuid nüüd oli rahu möödas.

Nad rentisid Bergthóraga soklikorruse korterit Reykjavíki Laugardaluri piirkonna lähedal asuvas vanas majas. Kogu maja oli üürile antud, ülemise korruse asukateks oli paar kahe lapsega. Majaomanik ise elas kuuldavasti mandril.

Helgi ei saanud oma majanaabritega just kõige paremini läbi. Nad kippusid olema ebaviisakad ja igasse asja sekkuma, justkui suuremas majaosas elamine andnuks neile ka suuremad õigused. Sestap olid suhted keldri- ja ülakorruse rahva vahel väga napid ja paremal juhul jäised.

Helgi kartis, et just naabrid ongi ukse taga ja topivad oma nina jälle sinna, kuhu pole vaja. Ent oli ka teine, hullem võimalus.

Ta suundus tõrksalt koridori. Elutuba oli õdus, selle seinu katsid maast laeni riiulid täis raamatuid – tema raamatuid; riiuli kõrval seisis mugav tugitool ja teleka ees igati sobilike mõõtmetega diivan. Diivanilaual olid lõhnaküünlad, kuid Helgi polnud neid läitnud. Seekord mitte. Kuid ta oli plaadi plaadimängijasse pannud, tegu oli ehtsa vinüülplaadiga.

Stereosüsteem oli uus ja ühendatud kodukinoga; džässilugudega plaat, mis parajasti mängis, oli kuulunud ta isale. Tugev kolkimine välisuksele löikus korteris valitsevat rauget õhkkonda purustades läbi rahustava muusika.

Põrguvärk, mõtles Helgi.

Ta oli just koridori jõudnud, kui vallandus uus koputuste-seeria, seekord eelnevast valjemgi. Ta tõmbas järsult hinge ja haaras siis lingist, tehes põgusa pausi, et enne riivi eest tõmbamist ja ukse avamist end pisut koguda.

Ukse taga oli rohmakate näojoontega mundris politseinik, kahekümnendates laiaõlgne noormees. Ta seisis õhtuses pimeduses ukse kohal põleva lambi eredas valguses, mille taustale ta teravalt joonistus, näol süngelt otsustav ilme, nagu oodanuks ta kokkupõrget. Helgi teda ei tundnud. Mehe selja taga seisis varjude vahel teinegi politseinik. Tema paistis kehahoiaku põhjal otsustades end pisut vabamalt tundvat, ta nägu Helgi silm ei eristanud.

„Tere õhtust,“ ütles valguse käes seisev politseinik. Ta hääln polnud nii autoriteetne, nagu Helgi oli oodanud; tegelikult tundus talle, et ta kuuleb selles kerget värinat. Võib-olla oli tegu ta esimese vahetusega. „Helgi? Helgi Reykdal?“

Ehkki varastes kolmekümnendates Helgi polnud ta nime küsinud mehest suurt vanem, tajus ta noore politseiniku suhtes teatavat üleolekut.

„Jah, täpselt nii, Helgi Reykdal. Mis siis, milles asi?“ küsis ta jõuvahekordi pisut ümber mängides sujuvalt.

„Meile laekus ... tähendab, ma tahan öelda ...“ Noor politseinik kõhkles, nagu Helgi oligi arvanud. „Meile laekus kaebus ...“

Helgi katkestas teda. „Kaebus? Kellelt?“ Ta ei kavatsenud lasta end heidutada.

„No ühesõnaga ... ee ... me ei saa seda avaldada.“

„Ülemisel korrusel elav mees,“ tähendas Helgi naeratades, „on tõeline rist ja viletsus, muudkui kaebab. Ju ta abielu pole õnnelik või midagi sellist. Siin majas ei saa isegi valjemini rääkida või kasvõi telekat mängima panna, ilma et tema hakkaks harjavarrega vastu põrandat kopsima. Ja nagu ma näen, kutsus ta nüüd lausa politsei.“

„Ta kuulis valjemat sorti sõnavahetust ...“ Noor politseinik jäi vait, mõistes, et oli ilmselgelt juba liiga palju öelnud. „Tähendab, meile laekus kaebus ...“

„Seda te juba ütlesite,“ mainis Helgi häirimatult.

„Kaebus valju kära kohta sellel aadressil: tüli ja karjumine. Tavalisest riiust palju tõsisem.“

Sel hetkel astus teine politseinik varjude vahelt välja, vaatas Helgile otse silma ja tuli sammukese veel tema poole. „Ma siin mõtlesingi, et see nimi kõlas kuidagi tuttaval,“ ütles ta Helgile.

Helgi tundis mehe ära, kui sai teda lähemalt vaadata. Nad olid möödunud aastal Reykjavíki politseis mõnes vahetuses koos olnud, ehkki ei tundnud teineteist kuigi hästi.

„Ma olen Reimar,“ ütles politseinik. „Kas sa olid meie juures suvel ajutiselt tööl või jäid pikemaks?“

„Tõsi, ma olin pärast politseiväljaõppe läbimist mõnda aega praktikal,“ vastas Helgi. „Seejärel läksin kriminoloogia magistriõppesse.“

„Ah jaa, just nimelt,“ ütles Reimar. „Nüüd tuleb meelde, et keegi rääkis sellest. Ühendkuningriigis, eks ole? Tead, mul on endal tihti samad mõtted olnud – haridustee jätkamise osas.“

Helgi noogutas. Ta seisis endiselt rahulikult ukseavas, nagu oleksid ohjad tema käes. „Rangelt võttes olen ma ikka

veel üliõpilane. Pean lõputöö valmis kirjutama, kuid tundus kuidagi mõistlikum Islandile tagasi kolida. Mu elukaaslasele pakuti nimelt head töökohta.“ Helgi naeratas.

„Tore sinuga taas kokku saada,“ tähendas Reimar. „Noh, olukord pole mõistagi ideaalne. Sul on siis naabriga probleeme?“

„Jah, seda võib öelda küll. See mees on täielik lollpea. See on üürikas, nii et me kolime varem või hiljem mujale.“

„Ta kuulis lärmi,“ venitas noorem politseinik.

„Tõsi, mul oli elukaaslasega väheke ütlemist, kuid mitte midagi niisugust, mille tõttu tuleks politsei kutsuda. Nagu ma ütlesin, siin ei saa telekatki mängima panna, ilma et naaber ukse taha ei ilmuks. Vanad majad kostavad kohutavalt läbi.“

„Või veel,“ kinnitas Reimar. „Ma elan linna läänepoolses otsas samasuguses kohas.“

„Vabandust, et te pidite siiatulekuga vaeva nägema,“ jätkas Helgi ja lisas põgusa pausi järel: „Kas te tahate mu elukaaslasega rääkida? Veenduda, et kõik on korras? Tä küll magab, aga ma võin ta üles äratada.“

Reimar naeratas. „See pole tarvilik.“

Ta töökaaslane näis tahtvat midagi öelda. Helgi vaatas tema poole ja tundus, nagu oleks tema vaikne pilk noormehe soovi summutanud.

Hetk hiljem avas Reimar taas suu. „Igatahes vabanda, Helgi, et me tüli tegime. Loodetavasti ei ajanud me sind üles.“

„Pole hullu. Ma lihtsalt lugesin.“

„Kas sa liitud meiega pärast õpingute lõpetamist taas?“

„Selle asjaga tegeletakse parasjagu. Mul käivad Reykjavíki kriminaalpolitseiga läbirääkimised selle aasta lõpus

sinna tööle minemiseks. See oleks tegelikult tõeline unistuste töökoht.“

„Tore, siis kohtume loodetavasti peagi jälle.“ Reimar sirutas käe, Helgi surus seda ja pani siis ukse kinni.

Ta tõmbas sügavalt hinge. Kõik oli läinud just nii hästi, kui ta oli lootnud. Ta polnud osanud arvata, et see üla-korruse töll politsei kutsus, aga küllap oli see nende tekitatud lärmi arvestades mõistetav.

Ta tundis, kui ebaseeldivalt kiiresti ta süda peksis, kuid oli rõõmus, et oli suutnud kahe politseinikuga vesteldes nii rahulikuna mõjuda. Paradoksaalsel kombel oli ta politseikoolitus marjaks ära kulunud.

Arvatavasti oli üsna mõttetu kriminaalromaani lugemisega jätkata, kuid ta otsustas siiski proovida. Ta ei tahtnud, et see kuradima naaber ta ülejäänud õhtu ära rikuks. Ehkki ta oli ametis magistritööga, vajas temagi aeg-ajalt vaba hetke ja kõige meeldivam oli end lõdvaks lasta diivanil, hea krimiromaani seltsis.

Tema praeguseks surnud isa oli raamatuantikvariaati pidanud ja olnud agar tõlgitud krimiromaanide koguja ning poega maast-madalast neid lugema innustanud. Tema surma järel oli Helgi pärinud uhke vanade raamatute kogu ja see oli tema jaoks väga oluline. Ta oli paljusid, ehkki mitte kõiki neist varem lugenud ja võttis neid nüüd uuesti järjest läbi, nautides võimalust taastutvuda paljude teismeeas loetud raamatutega.

Ta võttis uuesti diivanil istet ja avas kulunud köite, Patricki Quentini „Mõistatuse narridele“. Ta mäletas teismeliseeas selle põhjal tehtud kuuldemängu, mida oli üle kandnud Islandi Raadio. Tema mäletamist mööda oli see täitsa hästi tehtud. Raamat keskendus mõrvadeseriale haiglas või

pigem sanatooriumis, kuhu raamatu peategelane Peter Duluth oli oma alkoholismi tõttu läinud. Võrdlemisi ebarahulik teema teise maailmasõja eelõhtul, krimiromaanide kuldajastul trükivalgust näinud raamatu kohta. Lugu oli Helgile viimasel ajal seoses ta magistritööga üksjagu mõtteainet andnud. Surmad sanatooriumis ...

Ta luges veel mõned leheküljed, kuid ei suutnud keskenduda. Võib-olla polnudki raamat nii hea, kuigi tõenäolisemalt oli hoopis naabri käitumine teda häirinud. Vast tasub raamat hetkel lihtsalt kõrvale panna, lõpetada selle lugemine nädalavahetusel ja proovida silm looja lasta. Ta kavatses magada diivanil nagu enamasti nende riidude järel. Alati oli tema see, kes pidi ohvreid tooma.

Ta asetas raamatu hellalt diivanilauale, ta oli kollektiooni kuuluvate teostega alati väga ettevaatlik. Need vanad krimiromaanid olid tema aarded, ehkki müümise korral ei pruukinud need suurt midagi väärt olla.

Helgi kiirustas magama. Reeglina polnud tal uinumisega mingeid probleeme ja pealegi pidi ta väitekirja lõpetamiseks jõudu koguma. Teema oli nii ebatavaline, et ta oli isegi üllatunud, kui ta juhendaja Ühendkuningriigis sellega nõusse jäi.

Suleteki ja -padja aset pidid sel ööl täitma tavaline tekk ja diivanipadi, kuid sellest polnud lugu: ta oli sellega harjunud ja korter oli soe.

Helgi võttis valge särgi seljast ja riputas selle toolikorjule. Ta süda jättis löögi vahele.

Taevale tänu, et pisike punane vereplekk varrukal oli ta töökaaslastel kahe silma vahele jäänud.

1983

## *Tinna*

Tinna rühkis läbi vihma, pea maas, mantlihõlmu tihedamalt ümber keha sikutades. Taevas oli ebaharilikult tinahalli karva ja vihmavaling näis kõik ühte sulatavat: pilved, teekatte, isegi majad, mis mõjusid luitunute ja värvitutena. Kõik helid hääbusid olematuks ja ta kuulis ainult vihmapladinat, kell kolmveerand seitse laupäeva hommikul ei hakanud Akureyri tänavatel silma hingelistki. Oli tõeline kergendus jõuda autoni ja vihma eest varju pääseda.

Tinna oli noor, ta oli alles hiljuti õeõpingutega ühele poole saanud. Islandi põhjaosas asuva Akureyri tüdrukuna oli ta esialgu tundnud suurt rõõmu, kui peagi pärast Reykjavíkis õpingute lõpetamist kodulinnas töökoha leidis, sest nii sai ta elada lähemal oma vanematele ja sugulastele. Tegelikult oli pärast suuremas linnas elamist vaiksesse väiksesse fjordi kaldal asuvasse linna tagasi pöördumine osutunud teatavaks tagasilöögiks. Ehkki Akureyrit nimetati põhjapoolseks pealinnaks, elas seal ainult kolmteist tuhat inimest ja juba tundiski Tinna, et lapsepõlvest tuttavatest nägudest taas ümbritsetud olemine tekitas temas klaustrofoobiat. Naine hakkas tasapisi taipama, et suhtlusringkonda suurendada soovides peab ta mingil hetkel tagasi lõunasse suunduma.

Kuid hetkel polnud vanas sanatooriumis töötamisel väga vigagi, ehkki see koht asus kaheksa kilomeetrit linnast väljas,

seega mitte päris jalutuskäigu kaugusel. Ta töö polnud küll nii nõudlik, nagu ta soovinud oleks, kuid karjääri alguses võis seda arvatavasti pidada päris asjalikuks ametipostiks. Tuberkuloosipatsiendid olid küll sealt ammu lahkunud – viimane enne Tinna sündi –, kuid haiglale heitis endiselt varju selle kunagine seos tõvega, mida kohalikud nimetasid valgeks surmaks. Ühtlasi rääkisid kohalikud vanast haiglast aupakliku pelgusega, ehkki maja seisis sisuliselt tühjana, kui välja arvata tiib, kus Tinna töötas. Selles osakonnas polnud patsiente, seal tegeleti diagnostikaga, tehti teadust ja koostati tervishoiutöötajate tööprotsesse ja -voogusid. Samal ajal pidas terve hulk inimesi lõuna pool Reykjavíkis usinasti aru, kuidas oleks tulevikus võimalik vanu sanatooriumihooneid võimalikult hästi ära kasutada.

Tinna oli poole ööni vana sõbra Bigga seltsis üleval istunud, hilja magama heitnud ja võitles nüüd väsimusega. Iilm ei teinud ka midagi paremaks. Ta oleks kangesti tahtnud tagasi pöörata ja koju minna, teki alla pugeda ja vihma-pladina saatel taas magama jääda. Võib-olla oleks ta pidanud helistama ja väitma, et on haige, kuid see poleks temast just teab mis head muljet jätnud. Niisiis tuli tal, hambad ristis, varahommikused toimingud ära korraldada, seejärel kohvi juua ja loota, et päev tasapisi hoo sisse saab.

Tema ülesanne oli esimesena kohale jõuda, tuled põlema panna, kohvi teha ja kõik ees ootavaks päevaks valmis seada. Ta pidi tööl olema punktipealt kell seitse, tund enne kahe teise õe, Yrsa ja Elísabeti saabumist. Neil mõlemal oli kogemusi temast rohkem; tegelikult oli naistest vanem, Yrsa, lausa mitukümmend aastat seda ametit pidanud ja ta pensioniiga pidi olema üsna lähedal. Nagu Tinna, nii oli temagi oma tööelu alustanud sanatooriumis, kuid kavatses



erinevalt temast ilmselgelt selle seal ka lõpetada. Mõistagi oli Yrsal tulnud nooruses täita palju keerulisemaid ülesandeid, sest toona oli haigla olnud täis tuberkuloosipatsiente. Tinnale meeldis end asjalikuks ja kaineks inimeseks pidada, kuid temalegi tundus vahel, et lahkunute hinged uitasid endiselt tühjudes koridorides. Ta polnud küll kunagi midagi oma silmaga näinud, kuid sellegipoolest tundis ta mõnikord kerget kõhedust, eriti majas üksi olles.

Täna olid ümbritsevad mäed mattunud surilina meenu-tavatesse pilvedesse ja Eyjafjörðuri veteväli oli hall, kui ta läbi lahmava vihma sõitis, kojamehed vehklemas, mööda tillukesest lennujaamast, mööda orunõlva üles, kuni jõudis käänakuni, kust tee viis haigla suunas. Valge hoone kõrgus otse ees, kerkides uhkes üksinduses mäekülje taustal jõe kohal, muidu lagedal maastikul kasvava männisalu varjus. Peahoone oli range kolmekorruseline majakolakas, mille pikad akenderead olid neil päevil pimedad ja tühjad. See meenutas Tinnale rohkem kui kunagi varem vana sanatooriumit mõnest õudusfilmist.

Ta kiirustas jooksujalu auto juurest sissepääsuni, soovides kähku ulu alla jõuda. Tinna tundis majja pääsemisest nii suurt kergendust, et taipas alles sekundi või paari pärast, et uks polnudki lukus olnud nagu tavaliselt. Kas keegi oli unustanud selle eelmisel õhtul lukku keerata? Ka põlesid koridoris tuled. See oli kummaline.

Arvatavasti oli see Yrsa süü. See oli hea, kuna järelikult ei saanud ta selle eest kedagi teist nuhelda. Yrsa võis hoolimata oma rahulikust ja vaoshoitud käitumisest üllatavalt kiiresti marru minna, kui miski teda pahandama juhtus. Tinna oli alles hiljaegu näinud, kuidas ta oli mingi tühise

vea pärast Elisabetile ägedalt ninna karanud, ehkki Elisabet oli haiglas Tinnast oluliselt kauem töötanud. Tundus, et Tinna oli veel vähemalt esialgu Yrsa silmis heas kirjas, ehkki sõpradeks neid mingil juhul nimetada ei saanud. Tegelikult teadis Tinna Yrsa kohta üsna vähe, ainult niipalju, et naine oli palju aastaid õeametit pidanud. Nad ei arutanud iialgi ühtki isiklikku teemat. Yrsa polnud kunagi huvitunud Tinna perekonnast või huvidest ja mõistagi polnud ta ka enda kohta midagi avaldanud. Vanem naine oli reeglina napi jutuga ja mitte eriti suhtlemisaldis. Ta käis ringi morni näoga, nagu oleks ta aastate jooksul pidanud tunnistajaks olema liiga paljudele kannatustele – ja kahtlemata nii see oligi. Tinna kujutas teda vaimusilmas ette: väikest kasvu, alati seljas sanatooriumi tärgeldatud vormiriietus, lühikesed hõbehallid juuksed raamimas kandilist nägu, silmis äraolev pilk, nagu uitaksid ta mõtted kuskil vanade mälestuste radadel, keskendudes halastamatu haigusega võideldes kaotajaks jäänud patsientidele. Kui oli üks asi, millest Tinna täiesti kindlalt hoiduda kavatses, oli see kogu oma tööelu veetmine selles kohas, nagu seda oli teinud Yrsa. Tema nägi praeguses ametikohas pigem hüppelauda, edaspidi soovis ta spetsialiseeruda nõudlikumale tööle mõnes suures haiglas.

Tinna läks aeglaselt trepist üles, tajudes iga ruumis vastu kajavat jalaastet ja ebamugavat teadmist, et ta on hoone selles tiivas täiesti üksi. Hommikud tekitasid temas alati kerget kõhedust. Ta kiirendas pisut sammu, nagu ülemisele trepimademele lähenedes ikka, ja kaja muutus valjemaks, lämmatavamaks; tundus, nagu lainetaks see kõikjal tema ümber. Üles jõudes hingas Tinna kergendatult. Tema uus kollane mantel oli läbimärg ja ta võttis selle ettevaatlikult

seljast, tahtmata kogu pōrandat märjaks teha, kuid nagi alla tekkis siiski väike lomp. Aga mis sest ikka, sest võis kihla vedada, et selle koristamine pidi tema töö olema.

Yrsa kabineti uks oli poikvel. Seegi oli ebaharilik ja Tinna tundis taas kerget ärevusetorget. Ta taipas ehmatusega, et ei pruugigi majas üksi olla. Ehk oli Yrsa saabunud juba kuke ja koiduga ja seetõttu polnudki välisuks lukus ja kabineti uks oli avatud.

Tinna hõikas, ehkki mitte väga valjusti: „Yrsa, kas sa oled juba siin?“

Ta ei liikunud paigast, vaid seisis liikumatult nagide juures, vaadates vett oma kollaselt mantlilt pōrandaplaatidele nōrgumas. Ta ootas Yrsat tolle tavapärase järsu moega vastamas, seejärel talle kohvi toomiseks käsku andmas, lisades: „Ja ära uimerda.“ Kuid ta kuulis üksnes pōrandale pudenevate piiskade tasaseid summutatud plopsatusi – kindel märk selle kohta, et Yrsat polnud majas.

Tinna otsustas siiski kontrollida. Ta tundis kummalist rahutust; mingi algeline instinkt hoiatas teda, et midagi on viltu. Ta astus Yrsa kabineti ukse juurde ja kõhkles enne selle täiesti valla lükkamist hetke või paar.

Naise esimene reaktsioon, mis kestis vaid sekundi murdosa, oli üllatus, mis seejärel taandus hirmu ees.

Tinna sai silmapilk aru, et Yrsa on surnud, ja taipas samal hetkel sedagi, et tema lõpp polnud sugugi saabunud loomulikul teel. Sellegipoolest astus ta tasakesi ligemale ja puudutas sõrmedega ettevaatlikult elumärki otsides Yrsa kaela. Pulssi ei olnud.

Sel hetkel mõistis Tinna, et ei unusta iialgi ilmet Yrsa näol. Tinna oli oma lühikese tööelu jooksul surnukehasid ennegi näinud, kuid see siin erines kõigist teistest. Yrsa nägi

kõike muud kui rahulik välja. Tundus, et ta oli kuni lõpuni võidelnud, olemata sugugi valmis oma elust loobuma. Ja ometi polnud Yrsal olnud suurt millegi pärast elada – see kalk mõte vilksas Tinna peast läbi hetkel, mil ta nähtust sotti saada proovis ja ta aju püüdis samal ajal toime tulla õudusega, mille tunnistajaks ta oli sattunud.

Yrsa oli üsna sageli uhkelt teada andnud, et antiikne puust kirjutuslaud ta kabinetis on tema isiklik omand – vana perekonnareliikvia. „Mu isa töötas kunagi selle kirjutuslaua taga,“ oli ta öelnud. Ja nüüd lamas ta lauaplaadil, hallid juuksed aupaistena pead ümbritsemas. Punane verelomp lauaplaadil pakkus surnud naise tuhakarva hallile nahale kummalist kontrasti. Tinnal kulus hetk taipamaks, mida ta näeb. Ta oletas esimese hooga, et veri oli lauale nõrgunud Yrsa peast, kas löögi või ehk kuulihaava tagajärjel, kuid märkas siis iiveldama ajava õudusega, et kaks Yrsa sõrme olid maha lõigatud. Ta vigastatud käsi lebas laual, verised sõrmed vedesid sealsamas.

Tinna taandus sammukese ja siis veel teisegi ning pööras pilgu kõrvale, tõmmates habisedes sügavalt hinge. Ta tõrjus võimast impulssi, mis käskis tal toast välja tormata, ja uudishimu sai kainest mõistusest võitu. See oli omamoodi proovilepanek. Kui ta soovib õena töötamist jätkata, tuleb tal edaspidi silmitsi seista hullemategi piltidega. Ta sundis end taas surnud naise poole vaatama.

Ta polnud eksinud.

Yrsa parema käe põial ja nimetissõrm olid amputeeritud ja seega polnud enam küsimust, kust see veri tulnud oli, mis pidi omakorda tähendama, nagu Tinna taipas, et vigastus oli tekitatud ajal, mil Yrsa oli veel elus.

Sellele mõeldes tundis ta külmavärinaid.

Seejärel vilksatas ta peast läbi mõte, et ka ta ise võib ohus olla.

Ta heitis kiire pilgu üle öla, tundes adrenaliini kehas laiali voolamas. Selja taga polnud kedagi ja Yrsa kabinet oli võrdlemisi väike, niisiis ei saanud keegi seal redutada. Tinna seisis liikumatult ja kikitas kõrvu, kuid kuulis vaid harjumuspäraseid vana maja käginaid ja naksatusi. Ta oli üksi. Ainus elus hing selles tiivas, ainus elus hing terves haiglas.

Ta lahkus Yrsa kabinetist, hoidudes hoolega midagi puudutamast, ehkki teadis, et ukseingile jäid ust lahti lükates ta sõrmejäljed. Sinna polnud midagi parata.

Järgmine samm oli politseisse helistamine. Yrsa kirjutuslaual oli telefoniaparaat, kuid selle kasutamine ei tulnud kõne allagi. Ta ei tahtnud hirmust tõendusmaterjale rikkuda ruumis midagi puudutada. Direktori kabinetis oli samuti telefon, kuid Tinnale ei tulnud sinna loata minemine pähegi.

Ta kiirustas alla vastuvõttu, kus asus telefoniaparaat, mida töötajad tohtisid kasutada. Ta tõrjus soovi majast põgeneda ja kinnitas endale, et peab silmapilk politseisse helistama; tal polnud muud varianti. Enne toru kergitamist küsis ta endalt mõttes, kas ta seejuures mitte sõrmejälgi ei riku, kuid see tundus ebatõenäoline ja pealegi oli hetkel kõige olulisem politsei kiiresti kohale kutsuda. Ta hakkas juba numbrit valima, kuid taipas siis, et ei mäleta seda. Politseisse helistamine polnud ju mingi tavaline asi, tegelikult tuli see tal esimest korda ette. Ta vaatas ringi, otsides asjatult telefoniraamatut, ja leidis eelmise aasta kataloogi viimaks sahtlist. Ta leidis numbri ja valis selle. Kõnele vastati peaaegu kohe.

„Politsei.“ Kähe mehehäääl.

Hirm nõõris hetkeks Tinna kõri kinni ja ta ei suutnud kuuldvale tuua ainsatki sõna.

„Politsei,“ kordas hääl.

Naine kõhatas ja tõmbas sügavalt hinge. „Jah ... jah, halloo, mu nimi on Tinna ja ma helistan vanast sanatooriumist. Ma ...“ Ta jäi vait, otsides meeheitlikult õigeid sõnu.

„Jah? Kas midagi on juhtunud?“

„Jah ... ee, jah. Ma arvan, et naine, kes siin töötab ... minu arvates on ta mõrvatud.“